

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 228/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť O., právne zastúpenej advokátkou JUDr. E. L., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok a na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 9 CoE 55/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. mája 2009 osobne do podateľne doručená sťažnosť O. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok a na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaní vedenom Krajským súdom v Nitre (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 9 CoE 55/2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Levice (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 Er 684/2005 v postavení povinnej. Uznesením okresného súdu č. k. 9 Er 684/2005-36 zo 4. mája 2006 boli námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietnuté s odôvodnením, že táto ani v základnom, ale ani v exekučnom konaní nepredložila žiadne listinné dôkazy, ktoré by preukazovali, že má voči oprávnenej O. B. (ďalej len „oprávnená“) započítania spôsobilú pohľadávku. Okrem toho jej pohľadávka vo výške 400 000 Sk vznikla už k 8. decembru 1995, takže k pohľadávke oprávnenej vzniknutej v septembri 2002 bola už premlčaná, čo v zmysle § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylučovalo jej započítanie. Ďalším uznesením okresného súdu č. k. 9 Er 684/2005-47 z 8. marca 2007 bol zamietnutý návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie z rovnakých dôvodov ako v uznesení zo 4. mája 2006. Na základe odvolania sťažovateľky uznesením krajského súdu č. k. 9 CoE 55/2008-97 z 29. decembra 2008 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené s odôvodnením, že sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom okresného súdu a že sťažovateľka v základnom, ale ani v exekučnom konaní nepreukázala existenciu vzájomnej započítania schopnej pohľadávky voči oprávnenej. Upovedomením o spôsobe vykonania exekúcie č. k. EX 359/2005-123 zo 16. februára 2009 súdna exekútorka začala realizovať exekúciu na vymoženie pohľadávky oprávnenej predajom bližšie nešpecifikovaných nehnuteľností.

Sťažovateľka najskôr voči súdnej exekútorke (3. februára 2006), a potom aj vo vzťahu k všeobecnému súdu (14. augusta 2006), ale aj voči oprávnenej ihneď potom, ako sa dozvedela, že voči nej bola zahájená exekúcia 10. januára 2006, vzniesla a uplatnila proti vymáhanému nároku vo výške 407 011 Sk na započítanie svoju vzájomnú pohľadávku vo výške 400 000 Sk, ktorá sa na započítanie hodila. Podľa ustálenej súdnej judikatúry námietku započítania možno uplatniť aj vzájomnou pohľadávkou povinného voči oprávnenej bez ohľadu na to, či táto vzájomná pohľadávka vznikla pred vydaním rozhodnutia, ktoré je podkladom exekúcie, alebo až po jeho vydaní. Zánik pohľadávky spôsobuje síce kompenzačný prejav, avšak zánik pohľadávky nastane okamihom, keď sa obe pohľadávky stretnú (stretli). Ak sa stretla pohľadávka oprávnenej, ktorá mu bola priznaná vykonávaným rozhodnutím, s pohľadávkou povinného až po vydaní vykonávaného rozhodnutia, bolo namieste zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného

poriadku. Ak však došlo k stretnutiu pohľadávok pred vydaním vykonávaného rozhodnutia, čo je aj v danom prípade, potom bolo namieste exekúciu zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Námietku premlčania vzájomnej pohľadávky možno s úspechom uplatniť iba vtedy, ak bola vzájomná pohľadávka premlčaná už v čase, keď sa pohľadávky stretli. Z hľadiska doby zániku vzájomných pohľadávok započítaním nie je rozhodujúce, kedy bol prejav smerujúci na započítanie urobený, resp. kedy došiel druhému účastníkovi. Právo vzniesť kompenzačnú námietku sa nepremlčuje. Z uvedených zásad vyplýva, že závery krajského súdu o takzvanom nepredložení listiny o existencii pohľadávky sťažovateľky voči oprávnenej (berúc do úvahy list z 10. januára 2006) a o premlčaní jej pohľadávky sú jednak nelogické (pohľadávka buď neexistuje alebo existuje a je premlčaná), ale aj svojvoľné, lebo nemajú žiadnu oporu v súdnom spise a v právnom poriadku. Sú iba špekuláciou vo vzťahu k procesným námietkam sťažovateľky. Vzájomná pohľadávka vznikla v rovnakom období ako pohľadávka oprávnenej, a to pri budovaní plynofikácie obidvoch obcí, ktorú vykonávala výlučne sťažovateľka, ktorá aj vybavovala určitú refundáciu zo štátnych prostriedkov, o ktorú sa oprávnená začala zaujímať až potom, ako sťažovateľka refundáciu získala. Znamená to, že obe pohľadávky v čase ich stretu vzájomne existovali. Možno preto konštatovať, že postupom krajského súdu sa zasiahlo do označených práv sťažovateľky.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 9 CoE 55/2008 s tým, aby bolo uznesenie krajského súdu z 29. decembra 2008 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 412,10 eur.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 9 Er 684/2005-36 zo 4. mája 2006 vyplýva, že ním boli zamietnuté námietky sťažovateľky proti exekúcii. Upovedomenie súdnej exekútorky o začatí exekúcie zo 17. januára 2006 bolo sťažovateľke doručené 23. januára 2006. Sťažovateľka podala v zákonnej lehote proti exekúcii námietky, v ktorých uviedla, že voči oprávnenej eviduje vzájomnú a započítania schopnú pohľadávku vo výške 400 000 Sk, ktorú si voči oprávnenej započítala jednostranným úkonom 10. januára 2006. V dôsledku tejto skutočnosti navrhla exekúciu zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku.

Uvedená pohľadávka vznikla tým, že sťažovateľka odkúpila od P. d. Ž. (ďalej len „družstvo“) za sumu 1 200 006 Sk regulačnú stanicu, ktorú splatila odpustením lokalizačných poplatkov za dva roky po 600 003 Sk a túto využíva aj oprávnená, avšak sa odmietla podieľať na jej zabezpečení. Z tohto dôvodu eviduje sťažovateľka voči oprávnenej pohľadávku v rozsahu 1/5, čo predstavuje 240 000 Sk. Zvyšok pohľadávky vo výške 160 000 Sk predstavujú náklady vo výške 1/10, ktoré vznikli sťažovateľke vybudovaním plynofikácie aj pre oprávnenú v celkovej výške 1 600 000 Sk, a tieto neboli zo strany S., a. s., uhradené. Oprávnená vo svojom vyjadrení k námietkam sťažovateľky uviedla, že tieto nie sú právne dôvodné a sú iba účelovo podané. Z dikcie § 50 ods. 1 Exekučného poriadku vyplýva, že úspešnosť námietok sťažovateľky závisí od preukázania okolností, ktoré spôsobili zánik celého vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo iných dôvodov, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Sťažovateľka sa domáha zastavenia exekúcie, pokiaľ ide o istinu 400 000 Sk, pričom však nárok oprávnenej je širší. Preto súd podaným námietkam podľa ich obsahu nemôže vyhovieť. Oprávnená navrhla pripojiť spis okresného súdu sp. zn. 9 C 81/2004, z obsahu ktorého vyplýva, že sťažovateľka aj v tomto konaní uvádzala okolnosti popísané v námietkach, ale súd ich vyhodnotil ako nedôvodné. Pohľadávka oprávnenej vyplýva z dohody o združení finančných prostriedkov, ako aj z dodatku č. 1, v zmysle ktorých k zmene dojednanej ceny diela môže dôjsť len preukázaním zvýšenia cien materiálu. To však ani v priebehu vykonávania diela, ale ani neskôr nebolo zo strany sťažovateľky ako investora požadované a k žiadnej ďalšej zmene dohody o zvýšení ceny nedošlo. Sťažovateľka žiaden iný prejav smerujúci k započítaniu pohľadávok voči oprávnenej neurobila. Bližšie nešpecifikovala, z akého právneho vzťahu by mali pohľadávky pochádzať, kedy vznikli, ani kedy nastal okamih stretu pohľadávok spôsobilých na započítanie. Zároveň namietla premlčanie pohľadávky sťažovateľky vo výške 400 000 Sk. Na základe uvedených skutočností oprávnená navrhla námietky sťažovateľky zamietnuť. Podľa názoru okresného súdu sú námietky neopodstatnené. Po vydaní exekučného titulu nenastali žiadne okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku a nie je tu ani iný dôvod, pre ktorý by bola exekúcia neprípustná. Sťažovateľka síce uskutočnila voči oprávnenej jednostranným právnym úkonom 10. januára 2006 započítanie pohľadávky vo výške 400 000 Sk, avšak nie je preukázané, kedy táto pohľadávka vznikla, z akého právneho dôvodu a kedy malo dôjsť k stretu vzájomných pohľadávok. Sťažovateľka ani v základnom,

ale ani v exekučnom konaní nepredložila žiadne listinné dôkazy, ktoré by preukazovali, že má voči oprávnenej započítania spôsobilú pohľadávku. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 9 C 81/2004 vyplýva, že medzi oprávnenou a sťažovateľkou došlo 5. apríla 1994 k uzatvoreniu dohody o združení finančných prostriedkov na plynofikáciu, a to na rozšírenie projektu plynofikácie sťažovateľky o prípojku plynového rozvodu pre oprávnenú. Podľa dodatku č. 1 oprávnená poskytla sťažovateľke finančné prostriedky vo výške 407 011 Sk. Zo zmluvy o prevode hmotného investičného majetku uzatvorenej medzi sťažovateľkou a S., š. p., B. (ďalej len „štátny podnik“) 8. decembra 1995, ktorou bola odovzdaná plynofikácia sťažovateľky a prípojka pre oprávnenú, je nesporne preukázané, že obstarávacia cena diela bola 4 967 525 Sk. Táto pozostávala zo sumy 3 716 289 Sk pre O. H., 418 500 Sk pre O. K. a 832 736 Sk pre štátny podnik. Sťažovateľke boli v zmysle uznesenia vlády na náhradu časti nákladov na plynárenské zariadenia poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1 193 789 Sk ako kompenzácia nákladov. Z celkovej obstarávacej sumy bol odpočítaný príspevok štátneho podniku vo výške 832 736 Sk, príspevok Štátneho fondu životného prostredia vo výške 2 941 000 Sk a zvyšok 1 193 789 Sk bol vyplatený sťažovateľke. V tejto sume bola zahrnutá aj čiastka pre oprávnenú vo výške 407 011 Sk. Finančné prostriedky boli sťažovateľke poskytnuté v septembri 2002. Sťažovateľka si v čase dokončenia a odovzdania diela neuplatnila voči oprávnenej žiadnu pohľadávku ako náhradu za zvýšené náklady, ktoré jej vznikli pri budovaní plynofikácie. Odpustenie lokalizačných poplatkov družstva vo výške 1 200 000 Sk, za ktoré sťažovateľka získala regulačnú stanicu, a zakúpenie novej regulačnej stanice pre družstvo, ktoré mali predstavovať zvýšené náklady pri budovaní plynofikácie, neboli zakomponované ani v dohode o združení finančných prostriedkov z 5. apríla 1994, ani v žiadnom dodatku k tejto dohode. Činnosť sťažovateľky voči družstvu sa netýka oprávnenej a skutočnosť, že sťažovateľka odpustila poplatky z dane z nehnuteľností družstvu a zakúpila regulačnú stanicu, sú pre oprávnenú bezvýznamné. Navyše treba uviesť, že pohľadávka sťažovateľky vo výške 400 000 Sk, ktorú si započítala, by vznikla až k 8. decembru 1995, keď bolo dielo plynofikácie dané do užívania a odovzdané štátnemu podniku, a pohľadávka oprávnenej vznikla v septembri 2002, keď boli vrátené finančné prostriedky v zmysle uznesenia vlády ako náhrada za plynárenské zariadenia. Z uvedeného je zrejmé, že v čase stretnutia pohľadávok bola domnelá

pohľadávka sťažovateľky premlčaná, a preto ju v zmysle § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno započítať.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 9 Er 684/2005-47 z 8. marca 2007 vyplýva, že ním bol zamietnutý návrh sťažovateľky ako povinnej na zastavenie exekúcie. Návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku sa odvolával na námietky voči exekúcii, ktoré boli zamietnuté uznesením okresného súdu č. k. 9 Er 684/2005-36 zo 4. mája 2006. Námietky proti exekúcii podala z dôvodu, že voči oprávnenej má vzájomnú pohľadávku vo výške 400 000 Sk, ktorú si započítala jednostranným úkonom z 10. januára 2006 doručeným oprávnenej 3. februára 2006. Sťažovateľka uviedla, že podľa ustálenej súdnej praxe dôjde k započítaniu vzájomnej pohľadávky bez ohľadu na to, či táto vzájomná pohľadávka vznikla pred vydaním rozhodnutia, ktoré je podkladom exekúcie, alebo až po jeho vydaní. Zánik nastane okamihom, keď sa obe pohľadávky stretli. V návrhu ďalej uviedla, že celá investičná akcia plynofikácie oprávnenej ležala na pleciah sťažovateľky, ktorá ju zabezpečovala zo svojho majetku. Na plynofikáciu vynaložila celkovú sumu 6 567 525 Sk, z ktorej jej štátom bola refundovaná suma 4 967 525 Sk. Z toho vyplýva, že z jej strany aj pri nevrátení sumy oprávnenej išlo o „stratovú investíciu“ vo výške 1 600 000 Sk. Sťažovateľka navrhla, aby bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku zastavená. Oprávnená vo svojom vyjadrení k návrhu sťažovateľky uviedla, že dôvody, ktoré sťažovateľka uvádza, sú zjavne neopodstatnené a sťažovateľka má svojimi podaniami v úmysle len zdržiavať priebeh exekúcie. Obsah dôvodov návrhu je rovnaký ako v námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie, ktoré už súd zamietol. Sťažovateľka si neuplatňovala priznanie eventuálnej pohľadávky prostredníctvom súdu a žiadny iný prejav smerujúci k započítaniu pohľadávky neurobila. Neuviedla, kedy by malo dôjsť k stretu pohľadávok spôsobilých na započítanie. Uviedla tiež, že pohľadávka sťažovateľky by bola dávno premlčaná, pričom premlčanie by nastalo pred vznikom pohľadávky oprávnenej (september 2002), a preto vzniesla námietku premlčania. Podľa názoru okresného súdu skutočnosti vyplývajúce zo spisového materiálu okresného súdu sp. zn. 9 C 81/2004 (ktoré okresný súd opakovane uvádza v rovnakom znení ako v uznesení zo 4. mája 2006) umožňujú záver, že sťažovateľka nepreukázala vznik pohľadávky uplatnenej na započítanie, ale ani to, kedy a z akého právneho titulu mala

vzniknúť a kedy malo dôjsť k stretnutiu pohľadávok. Sťažovateľka ani v základnom, ale ani v exekučnom konaní nepredložila žiadne listinné dôkazy preukazujúce, že má voči oprávnenej započítania spôsobilú pohľadávku. Okrem toho vzhľadom na námietku premlčania uplatnenú oprávnenou je tiež podstatné, že prípadná pohľadávka sťažovateľky titulom zvýšených nákladov súvisiacich s plynofikáciou mohla vzniknúť až 8. decembra 1995, keď nadobudlo právoplatnosť kolaudačné rozhodnutie. K stretnutiu pohľadávok by malo dôjsť v septembri 2002, keď boli poskytnuté finančné prostriedky v zmysle uznesenia vlády ako náhrada za plynárenské zariadenia a keď aj vznikla pohľadávka oprávnenej. Na základe uvedeného treba dospieť k záveru, že údajná pohľadávka sťažovateľky bola premlčaná.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 9 CoE 55/2008-97 z 29. decembra 2008 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 9 Er 684/2005-47 z 8. marca 2007. Podľa názoru krajského súdu okresný súd správne zistil skutkový stav a urobil aj správny právny záver, pričom uznesenie aj správne odôvodnil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uznesenia okresného súdu, a preto sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom od 15. októbra 2008) obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého uznesenia bez toho, aby tieto dôvody opakoval. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s ohľadom na dôvody odvolania uvádzané sťažovateľkou treba uviesť, že sťažovateľka v základnom ani v exekučnom konaní nepreukázala existenciu vzájomnej započítania schopnej pohľadávky voči oprávnenej.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Jadrom sťažnosti sú dva argumenty sťažovateľky. Predovšetkým namieta záver o tom, že v základnom, resp. exekučnom konaní nepredložila žiadne listinné dôkazy preukazujúce jej započítania spôsobilú pohľadávku. V skutočnosti totiž podaním z 10. januára 2006 svoju pohľadávku na započítanie riadne uplatnila. Okrem toho nesúhlasí s právnym záverom, podľa ktorého jej pohľadávka na započítanie má byť premlčaná.

Ústavný súd považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

Predovšetkým treba uviesť, že sťažovateľka sa domáhala zastavenia exekúcie na základe rovnakých skutkových a právnych argumentov dvakrát. Najprv tak urobila v súvislosti s námietkami proti upovedomeniu o začatí exekúcie, o ktorých okresný súd právoplatne rozhodol uznesením č. k. 9 Er 684/2005-36 zo 4. mája 2006. Nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu okresného súdu sťažnosť ústavnému súdu. Druhýkrát sa tak stalo návrhom sťažovateľky na zastavenie exekúcie, o ktorom bolo rozhodnuté uzneseniami okresného súdu č. k. 9 Er 684/2005-47 z 8. marca 2007 a krajského súdu č. k. 9 CoE 55/2008-97 z 29. decembra 2008.

Všeobecné súdy v oboch prípadoch dospeli v podstate k rovnakým záverom. Hoci sťažovateľka okrem podania z 10. januára 2006, ktorým započítaciu námietku uplatnila, nijaké dôkazy nepredložila, resp. neoznačila, okresný súd na základe procesnej iniciatívy oprávnenej pripojil spis sp. zn. 9 C 81/2004 a zistil z neho skutočnosti, na základe ktorých vyhodnotil pohľadávku sťažovateľky ako nepreukázanú. To je hlavný dôvod, na základe ktorého nevyhovel ani v jednom prípade požiadavke sťažovateľky na zastavenie exekúcie. Okrem toho dospel v oboch prípadoch aj k alternatívnemu záveru, že pohľadávku sťažovateľky treba považovať za premlčanú v zmysle uplatnenej námietky oprávnenej.

Na základe uvedeného tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého uplatnením započítacej námietky z 10. januára 2006 splnila svoju povinnosť preukázať existenciu pohľadávky,

nemôže byť považované za akceptovateľné. Uplatnenie započítacej námietky samo osebe môže byť dostačujúce napríklad vtedy, ak pohľadávka, ktorá sa má započítať, bola právoplatne prisúdená (judikovaná), prípadne vtedy, ak protistrana pohľadávku uznáva, resp. ju nepopiera. Nič z toho však v tomto prípade nie je dané.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti a charakter sťažostnej námietky závery všeobecných súdov o nepreukázaní existencie (dôvodnosti) pohľadávky sťažovateľky sa v žiadnom prípade nejavia ako arbitrárne, či zjavne neodôvodnené. Opierajú sa o skutkový stav zistený v inom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 81/2004, ktorý sťažovateľka v podanej sťažnosti, ale ani v predchádzajúcom konaní pred všeobecnými súdmi vecne nijako nespochybnila.

S prihliadnutím na tieto závery z pohľadu ústavného súdu už nie je potrebné zaoberať sa otázkou prípadného premlčania uplatneného nároku sťažovateľky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2009